

viu senzillament perquè altres,
senzillament, puguin viure

GUIAdeCAMPANYA
CAMPANYA INSTITUCIONAL 2012-2013

Caritas

Índex

- 3 Presentació
- 4 Objectius
- 5 Continguts
- 14 Materials de la campanya
- 16 Propostes d'acció
- 18 Et proposem
- 19 Manifest

Presentació

“Viu senzillament perquè altres, senzillament, puguin viure” és ja una frase familiar que dona nom a la Campanya institucional de Càritas i que transmet un missatge urgent i quotidià a la societat, als mitjans de comunicació, a l'Administració i, no cal dir-ho, a cada comunitat i a cada persona, perquè ens conscienciem sobre la realitat i ens comprometem amb el temps històric que ens toca viure. És cert que és un temps dur i difícil per a moltíssimes persones, que famílies senceres veuen dia a dia com la situació de desocupació i la falta de perspectives i oportunitats ensorren les seves expectatives de futur. I també és cert que el nombre de persones que viuen en situació de pobresa greu o extrema ha augmentat a casa nostra, i que en la resta del món es consolida augmentant fins a quantitats desorbitades i que per al nostre enteniment perden tot el sentit.

Els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni, condensats en *l'Eradicar la fam i la pobresa extrema* per al 2015, són, per a molts ciutadans, una cosa ben llunyana i incomprensible que roman relegada al món dels polítics i als Estats, els quals posen sempre terminis abstractes a objectius impossibles de complir.

Aquesta situació fa encara més ardu l'acolliment i l'escolta de missatges d'esperança, de canvi i de millora. I tanmateix, la tasca diària d'organitzacions com Càritas, a través de la generositat i el convenciment de milers de persones que fan possible una forma de viure diferent, **són testimoni** que estem en un nou temps en la història, un temps de creixement i creació, un temps en què moltes coses semblen arribar a la seva fi i es mouen de forma convulsa i sense rumb, però en què altres germinen, noves, fresques, ja sigui de manera silenciosa, ja sigui de manera esvalotada.

Càritas anuncia que **VIURE AMB SENZILLESA** pot ser la resposta a moltes de les nostres insatisfaccions i buits, a les nostres soledats i avorriments. El consum s'ha convertit en el déu de tothom, en una presència que ens envolta i dirigeix el que fem, somiem i cerquem. La falta de feina ha esdevingut una gran pandèmia als països del nord, se suma a la realitat que centenars de països empobrits viuen de fa més de trenta anys, i amenaça la nostra capacitat de consum i de relació, perquè per relacionar-nos també necessitem consumir.

Aquest paisatge que sembla desdibuixar els nostres somnis de confort i benestar, que sembla ensorrar l'Estat del Benestar, el bé comú universal, tal vegada el podem convertir en **terra promesa de vida nova per a tothom**, terra per fressar-hi nous camins, per sembrar-hi noves maneres de relacionar-nos amb el món, amb la natura, amb els béns i amb les persones.

Enguany, la Campanya de Càritas ens convida a reflexionar sobre *la nostra relació amb la feina*, amb el que significa i amb el que n'esperem. I, també, sobre el nostre model de *relacions amb els altres*, sobre com construïm comunitat i sobre la importància de teixir xarxes.

El model de desenvolupament, el d'economia, el de treball i el de relació amb els altres constitueixen quatre pilars de la nostra manera d'entendre la vida que ara mateix estan en qüestió. Podem quedar-nos com estem ara o emprendre un viatge a una terra diferent i aventurar-nos a dibuixar nous traços de la història per fer un món més just i senzill entre tots i créixer plegats en humanitat.

Objectius

Qüestionar el nostre model de relació amb els altres, alhora que sensibilitzar-nos-hi, i també la mena de vincles que mantenim, la cosa comunitària enfront l'individualisme, la importància de teixir xarxes i generar espais de trobada, d'intercanvi i de creació.

Conscienciar les persones, comunitats, grups, la societat en general, sobre la necessitat d'un nou model de relació amb el treball: recuperar-ne el sentit com a valor de desenvolupament de totes les persones.

Afavorir la participació en iniciatives que promoguin models de treball i de relacions amb els altres que facilitin el desenvolupament digne i just de les persones.

"Amb les campanyes dels pròxims anys, es pretén articular un acostament a l'**austeritat**. Es tracta de recuperar l'horitzó ètic de la responsabilitat sobre la vida en comú. Una vida que ha d'incloure les condicions del planeta, del repartiment i de la persona, en totes les seves dimensions, i dels drets, també dels socials."

(Guia de Campanya 2011-2012)

Continguts

Viu amb senzillesa i treballa per un món més just

Treball i felicitat pot resultar un tàndem complex d'abordar en aquests temps de crisi; qualsevol reflexió que en fem pot resultar un xic incòmoda o desconcertant, en tant que el principal problema a què ens enfrontem en la nostra societat és la desocupació de més de cinc milions de persones i l'augment, doncs, de situacions de pobresa i d'extrema vulnerabilitat entre aquestes.

L'absència d'un bé necessari i fonamental per al desenvolupament i la dignitat dels éssers humans com és el treball enterboleix o anul·la, en el pitjor dels casos, la nostra expectativa de felicitat. Reflexionar sobre el model de treball actual, sobre la nostra visió i experiència del treball, i la realitat que suposa la seva absència per a tantes persones, si més no ens hauria d'inquietar i no deixar-nos indiferents, car aquesta situació ens afecta a tots, i no solament dins les nostres fronteres.

Una de les conseqüències més dramàtiques de la crisi econòmica i moral que patim és la falta de feina, cosa que constitueix la pitjor *cara* de la crisi, perquè quan les xifres i les estadístiques tenen cara, nom i cognoms, història i vida, la crisi es converteix en humanitària, en *emergència global*.

El valor del treball

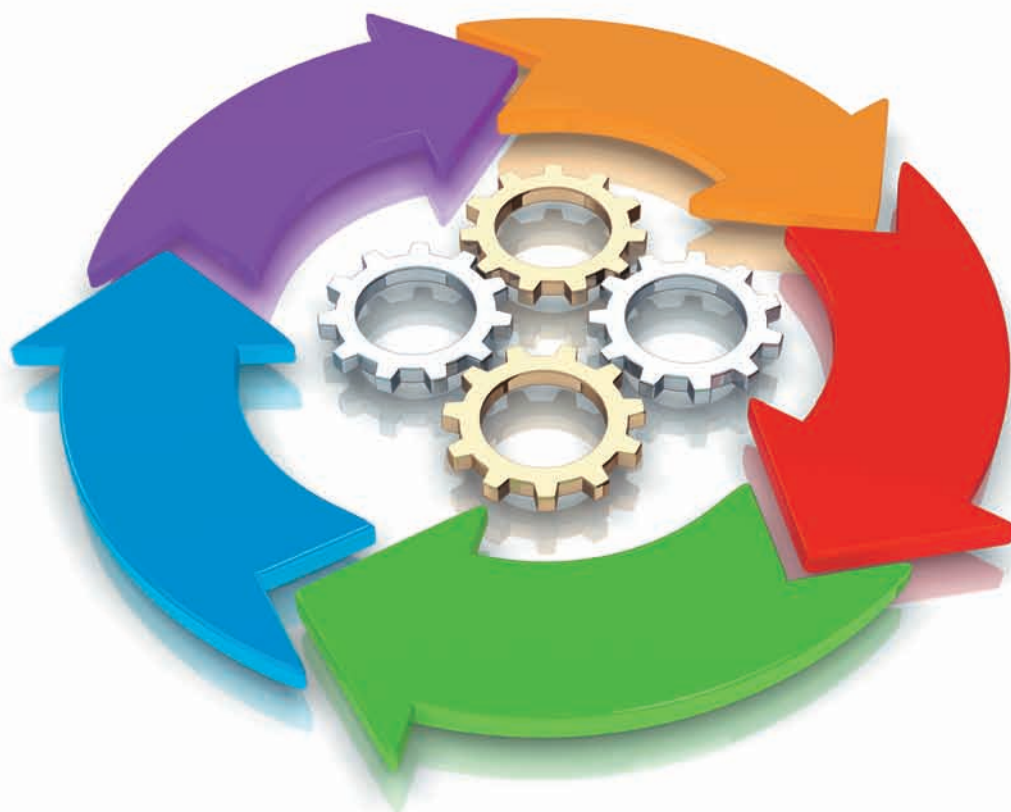
El treball ha estat des de sempre el mitjà fonamental per reconèixer la dignitat de les persones i és un bé que identifica l'individu amb la societat. El treball humà té un valor ètic vinculat al fet que qui el fa és una persona, un subjecte conscient i lliure, un subjecte que decideix per ell mateix. Vivim una època en què aquest bé anomenat treball es redueix i, a més a més, el que encara hi ha cada vegada és més precari.

La principal valoració del treball en les nostres societats es fa des d'una concepció economicista: una *mercaderia* que alguns compren per guanyar-hi diners, intentant que els costi com menys millor, i que altres venen per guanyar-se la vida, cercant algú que la compri al preu que sigui. El treball s'entén més com a via d'enriquiment, d'arribar a ser algú pròsper i ben situat en la societat, que no com una eina de desenvolupament personal i social, una activitat que torna l'ésser humà com a ésser capaç de crear, de construir, inventar i coparticipar amb altres en la construcció del bé comú social.

En aquest sentit, Joan Pau II dedica l'encíclica *Laborem exercens* al treball com a bé fonamental per a la persona, factor primari de l'activitat econòmica i clau de tota la qüestió social. I no només això, sinó com a expressió de la persona mateixa i de la seva vocació natural.

"La dignitat de la persona i les exigències de la justícia requereixen, sobretot avui, que les opcions econòmiques no facin augmentar de manera excessiva i moralment inacceptable les desigualtats i que es continuï cercant com a prioritat l'objectiu de l'accés per part de tots, o que el mantinguin" (Benet XVI, encíclica *Caritas in Veritate*, 32).

Per això diem que necessitem, com a societat, un canvi pregon de mentalitat, que afecti també la nostra forma de vida, tant laboral, com familiar, social, d'oci, de consum, etcètera.

El problema de l'ocupació

“Una de les preocupacions més greus té a veure amb l'ocupació i la feina... La pobresa i l'atur degraden la dignitat de l'ésser humà. Per això és necessari impulsar un nou dinamisme laboral que ens comprometí a tots en favor d'una feina decent” (Conferència Episcopal Espanyola. Declaració davant la crisi moral i econòmica, novembre de 2009).

El treball és la principal via que les persones i les llars tenim per obtenir ingressos i accedir a unes condicions de vida satisfactòries, de mostrar-nos útils als altres, de participar en l'intercanvi de béns i serveis; és la millor garantia de capital relacional i d'autoestima personal.

Avui ens enfrontem, com en molts altres moments de la història i en molts altres llocs del món, al problema de trobar feina. L'atur no és un fet conjuntural, és un fet estructural. No respon a una mala situació econòmica, sinó al funcionament mateix del sistema econòmic hegemònic al món. Hem viscut una il·lusió durant aquests primers anys del segle, fruit de la construcció sense control, amb un nivell d'especulació mai vist fins ara, que va donar feina a moltes persones però durant un temps fictici, alhora que s'han generat uns guanys econòmics fora de mida per a alguns i un endeutament “fàcil” per a altres.

Aquest enriquiment descontrolat mostra ara la cara de la pobresa provocada per l'atur i que degrada la dignitat de l'ésser humà. *“El fet d'estar sense treball durant molt de temps, o la dependència prolongada de l'assistència pública o privada, mina la llibertat i la creativitat de la persona i les seves relacions familiars i socials, amb greus danys en el pla psicològic i espiritual” (Caritas in Veritate, 25).*

La gent necessita la feina no solament per pagar els comptes, omplir els plats de taula i conservar la llar, sinó també per expressar la seva dignitat humana i enriquir i consolidar la comunitat (Cf. *Gaudium et Spes*, 34).

És per això que és necessari impulsar un nou dinamisme laboral que ens comprometí a tots en favor d'un **“treball decent”**. ¿Què significa la paraula “decent” aplicada al treball? Benet XVI, a la seva encíclica *Caritas in Veritate*, paràgraf 63, ens fa clar el significat d'aquesta expressió:

“Significa un treball que, en qualsevol societat:

- Que sigui expressió de la dignitat essencial de tota persona.
- Un treball que associï amb efectivitat els treballadors amb el desenvolupament de la seva comunitat.
- Un treball en què els treballadors siguin respectats, en el qual s'eviti qualsevol discriminació.
- Un treball que permeti satisfer les necessitats de les famílies.
- Un treball en què es permeti als treballadors organitzar-se lliurement i fer sentir la seva veu.
- Un treball que deixi espai per retrobar-se adequadament amb les pròpies arrels en l'àmbit personal, familiar i espiritual.
- Un treball que assegurí una condició de vida digna als treballadors que arriben a la jubilació.”

Recuperar el saber fer a la feina, el realitzar una feina amb qualitat i talent al servei del bé comú, ens encamina cap a viure la feina com una via de realització personal i millora la nostra qualitat de vida, i no tan sols com una mera eina de produir diners i beneficis. Qualsevol feina té un component d'*artesanía*; estem cridats a ser artesans de la nostra feina, que és l'activitat en què posem cor, cap i mans.

Cap a un model de treball més just

¿Però què podem fer? La primera cosa, “**actuar contra l’atur**, el qual és en tot cas un mal i que, quan assumeix certes dimensions, pot convertir-se en una veritable calamitat social. Es converteix en problema particularment dolorós quan els afectats son principalment els joves” (Joan Pau II, *Laborem Exercens*, 18).

No podem restar paralizats per la situació que ens ha tocat de viure en la nostra societat, en la família, per dura que sigui aquesta situació. Cal continuar vivint, creixent, cercant, lluitant, creant.

Justament és ara, enmig d’aquesta situació de falta de feina i de perspectives, que hem d’ampliar la mirada, eixamplar i crear horitzons diferents, aprendre de la història i atrevir-nos a proposar i a posar en marxa models de vida, de creació de feina i de producció de béns i serveis dirigits a buscar la **revalorització de la feina**, a procurar una **remuneració justa i equitativa** d’aquesta feina, i a **construir el bé comú** per damunt l’enriquiment limitat al benefici exclusiu de l’empresa i l’individu.

Actualment, el creixement econòmic ha derivat en un model de desenvolupament que requereix la concentració de diner i de poder, que requereix l’increment creixent dels capitals i del seus beneficis, que requereix competitivitat, la qual es trasllada a la *competència entre els treballadors*, a la *degradació de les condicions laborals* i, per tant, a *l’augment de la desigualtat*.

“Aquests processos han portat a la reducció de la xarxa de seguretat social a canvi de la recerca de majors avantatges competitius en el mercat global, amb greu perill per als drets dels treballadors, per als drets fonamentals de l’home i per a la solidaritat en les tradicionals formes de l’Estat social” (Benet XVI, *Caritas in Veritate*, 25).

És imprescindible **recuperar la confiança mútua en l’àmbit del treball** i el concepte de treball com a instrument que desenvolupa la persona, com a via i camí de la seva capacitat de crear coses noves, de generar alguna cosa per als altres i no només per a un mateix.

Cal revaloritzar la **feina no remunerada de la cura**, vinculada a la cura dels fills i de les persones grans, la salut...

Aconseguir que tothom pugui fruit d’una feina com un mitjà de vida i de subsistència només sembla possible si hi ha un **repartiment del temps de treball** en un context de *decreixement de consum*. És el moment d’abordar seriosament com la reducció horària pot indicar la generació de feina en uns casos, i la reducció de la producció en altres. I també d’abordar la proposta d’establir una **renda bàsica de ciutadania o salari social**, és a dir, un ingrés mínim que beneficiï a tothom per tal que les famílies puguin subsistir. Fer possible el miracle dels pans i els peixos només depèn de nosaltres, de la nostra societat. Compartir entre tots el que hi ha, el que tenim, perquè cap persona quedi exclosa, és un autèntic repte.

Viu amb senzillesa i un altre model de convivència ens farà feliços

“La persona ha de tenir un paper actiu, participatiu i protagonista en el procés de fer societat/ comunitat mitjançant la generació de lligams i vincles autènticament humans” (*Model d’Acció Social, Càritas*).

Ha arribat l’hora, l’hora de les persones. En un món dominat per l’economia i les finances, en el qual l’únic que sembla importar són els comptes de resultats, hem d’assumir que ningú no ens vindrà a salvar ni a rescatar de cap crisi o col·lapse que puguem patir. *Som les persones* —els autèntics subjectes i protagonistes de la nostra història— les que podem canviar de rumb determinades dimensions de la vida personal i col·lectiva. Les transformacions en la societat mai s’han produït des de dalt, des de les institucions, sinó des de les persones, des de les decisions profundes, serioses, radicals; decisions preses des de la vida.

En certa mesura, la crisi ha tenyit d’un gris esmorteït el futur, ha impregnat de pessimisme i desencant la política, la cultura, el pensament, els afectes, la fe... Es fan moltes anàlisis d’aquesta crisi, es donen moltes opinions sobre si durarà gaire, si servirà de gaire... tot això omple els espais habituals de la nostra comunicació, gairebé tots, i això sí, centrats exclusivament en conceptes econòmics i polítics; en canvi, al debat que sorgeix al carrer, a les alternatives, als projectes nous, però que estan aquí, emergint, no se’ls dona el mateix espai. L’oportunitat que aflori alguna cosa nova la tenim a la cantonada. Però demana agafar les regnes de la vida pròpia.

És fàcil perdre’s en la massa, en un *nosaltres* mal entès en el qual ens podem mantenir ocults, anònims, dispersos. Recuperar l’individualisme com a consciència de “jo” que ens connecta amb l’opció personal, la cerca de l’autenticitat, el projecte personal de vida, el saber el que vull i cap a on vaig, no és incompatible amb la trobada amb els altres o amb la preocupació pel proïsme i la solidaritat.

“És l’hora de dirigir les nostres passes i la nostra vida cap a espais transitats per altres, on hi pugui haver trobada real, comunicació autèntica i experiència compartida.”¹ Pot haver-hi projectes col·lectius en els quals cadascú posi en joc el que cadascú és per tal de construir alguna cosa millor en la vida d’un mateix i en la vida col·lectiva.

¹ RODRÍGUEZ OLAIZOLA, José María. *Hoy es Ahora. Gente sólida para tiempos líquidos*. Ed. SalTerrae.

El·ls hàbits de consum i de comunicació

En les societats del benestar i del creixement, es justifica l'acumulació de l'ús desmesurat dels béns i un excés de consum que acaba per anul·lar la identitat de les persones i la seva capacitat de relació. És un corrent al qual ens capbussem sense pensar-hi, i, enduts per ell, ens lliurem cegament —a voltes amb culpabilitat— al consum desbocat que ens proporciona felicitat instantània.

*“És bo que les persones s'adonin que comprar és sempre un acte moral, i no sols econòmic”
(Caritas in Veritate, 66).*

Reduir els **hàbits de consum** a allò estrictament necessari, adoptant valors de **sobrietat, mesura i simplicitat voluntària**, fomentant la vida social i les actituds contemplatives, tindria un efecte directe en el canvi de model de desenvolupament, d'economia, de societat.

Aquests canvis són possibles al costat d'una aposta per models de consum diversos, que ja s'han endegat des de fa temps a molts llocs, centrats en la producció local, la reducció radical de consum de carn, l'exigència de productes que no utilitzin agroquímics, la reducció del consum energètic, especialment del petroli (el sostre del petroli) i, en definitiva, una recuperació de models de producció de proximitat que tinguin en compte el desenvolupament rural i la cura del medi ambient.

*Cal un canvi efectiu de mentalitat que ens porti a adoptar nous estils de vida, “segons els quals la recerca de la veritat, de la bellesa i del bé, així com la comunió amb els altres homes per a un creixement comú siguin els elements que determinin les opcions del consum, dels estalvis i de les inversions”
(Caritas in Veritate, 51).*

Una altra manera de gestionar el temps

Si alguna caracteritza l'estil de vida actual és la pressa i la velocitat amb què es viu. És molt comú l'anar accelerats i estressats fent mil i una coses. La cultura contemporània adora la velocitat i la hiperactivitat. Ser els primers, ser ràpids, ser resolusius i efectius, rendibilitzar el temps són les claus actuals de l'èxit laboral i social.

La **manca de temps** és una queixa molt freqüent. Som persones molt atrafegades, quasi sempre tenim l'agenda plena, i, encara que ens en lamentem, també ens dóna una certa tranquil·litat. És el senyal que no malgastem la vida. Ens dóna seguretat, poder, existim.

Dediquem molt de temps a un munt de tasques, però potser descurem les coses importants de la vida, les coses en les quals hi ha amagada l'essència de la vida, i que acostuma a estar en les coses senzilles.

La cultura moderna és una cultura de la "intranscendència" i del "divertiment", que arranca la persona de si mateixa, fent-la viure en l'oblit de les grans qüestions que porta al cor l'ésser humà, i tancant-li les portes del misteri de la transcendència.

El temps per al silenci, per a la soledat, per a la trobada amb un mateix, és el gran absent de la cultura contemporània. I quan no hi ha temps per a tot això, per a cultivar-se un mateix, la qualitat i profunditat de les nostres relacions amb els altres se'n ressent, esdevenint aquestes, doncs, relacions més superficials i inconsistentes, perquè la nostra vida personal esdevé superficial i inconsistent.

"El desenvolupament de l'home i dels pobles depèn també de les solucions que es donen als problemes de caràcter espiritual. El desenvolupament ha de comprendre, a més d'un progrés material, un d'espiritual,

perquè l'home és «un en cos i ànima». (...) L'ésser humà es desenvolupa quan creix espiritualment, quan la seva ànima es coneix a si mateixa i la veritat que Déu ha imprès germinalment en ella, quan dialoga amb ell mateix i amb el seu Creador. (...) Una societat del benestar, materialment desenvolupada, però que oprimeix l'ànima, no està en si mateixa ben orientada envers un autèntic desenvolupament" (*Caritas in Veritate*, 76).

Sense vida interior, sense meta i sense sentit, és normal que la persona cerqui coses que omplin el seu buit existencial, o si més no que l'hi facin més suportable i passador. I és aquí on la societat de consum triomfa enterament, perquè ofereix infinitat d'ofertes per "omplir", o més ben dit, ocultar, tapar, amagar, adormir els nostres buits. Buits que, contràriament, mai no s'omplen amb els productes i ofertes d'oci que consumim. Sempre queden insatisfets i obliguen a continuar consumint.

Caminar cap a un oci compartit i constructiu, més alliberador i menys dependent del diner i del consum, ens obre la possibilitat del **temps per a la vida**, per fruit del temps amb els altres des d'una altra perspectiva, i per assaborir la gratuïtat de la trobada, la naturalesa, l'esport, la contemplació, el pensament.

Teixir xarxes ens enforteix

“Avui la humanitat apareix molt més interactiva que abans: aquest major veïnatge ha de transformar-se en vertadera comunió. (...) Que es reconeixin com a part d’una sola família que col·labora amb veritable comunió i està integrada per éssers que no viuen simplement l’un al costat de l’altre. (...) La criatura humana, de naturalesa espiritual, es realitza en les relacions interpersonals. Com més les viuen de manera autèntica, més madura també en la pròpia identitat personal. L’home es valora no aïllant-se sinó posant-se en relació amb els altres i amb Déu (*Caritas in Veritate*, 53).

Si diem que és l’hora de les persones, cal dir també que és el **temps de les trobades**. Si diem que la societat està en crisi, hem de re-trobar-nos per intercanviar opinions i debatre el tema. Sortir de les nostres soledats, del nostre aïllament, de les nostres pors en temps de crisi per posar-nos en joc, per exposar-nos... ¿tenim capacitat per fer-ho?

Vivim en l’era de la comunicació i les *xarxes socials* han acaparat el món de les relacions. Una forma de comunicar-se escarida, lliure, anònima, instantània, fugaç. Amb un potencial d’avantatges i bondats que no pot substituir la *trobada real* amb les persones, éssers de carn i ossos, amb sentiments i sensacions, amb les quals podem intercanviar molt més que piulades, imatges o invitacions a participar en fòrums.

I tanmateix podem aprehendre molt de fer xarxa amb altres, de superar barreres, de complicitat per unir-nos a causes justes.

El temps de les trobades ens parla d'escolta, acollida i diàleg, ens parla de vincles sòlids en un món fràgil i desconcertant. És el temps per cultivar l'amistat, la col·laboració, l'amor, la cooperació. Vincles que sobrepassen allò efímer per tendir ponts i entreteixir xarxes que ens uneixen als altres i poden ser font de fortalesa, unió, repòs, comunitat...²

Estem cridats a construir solidaritat i comunitat des de la **compassió**, des de la capacitat que tenim tots de sentir i vibrar amb l'altre, des de la igualtat i dignitat comunes que ens identifiquen com a éssers

² RODRÍGUEZ OLAIZOLA, José María. *Hoy es Ahora. Gente sólida para tiempos líquidos*. Ed. SalTerrae.

humans, membres d'una mateixa família humana.

Només podem transformar-nos i transformar la nostra societat des del cor, sent veritables apassionats de la vida, del món, de les persones, sobretot de les que mereixen recuperar el seu lloc, la seva dignitat.

Aquest és el nostre repte: conquerir una terra promesa de vida nova per a tothom.

Viure senzillament no es redueix a una pura qüestió material de conformar-se amb tenir poques coses, sinó que abraça tot l'ésser de la persona. Implica una **OPCIÓ de vida**; és un **COMPROMÍS personal** per un estil de viure a **CONTRACORRENT** dels valors que promou el model econòmic i social actual.

Materials de la campanya

El cartell

Presenten el lema de la campanya biennal **“Viu senzillament perquè altres, senzillament, puguin viure”**. En aquest segon any, es contemplan dos moments forts o principals per als quals s’han triat imatges amb dos missatges més concrets sobre els quals reflexionar: el model de treball i el model de convivència. Disponibles en dos formats: un de gran, de 48 x 68 cm; i un altre de més petit, de 27 x 38 cm.

Cartell de Nadal 2012. “VIU AMB SENZILLESA I TREBALLA PER UN MÓN MÉS JUST” és el missatge que volem transmetre en aquest temps de Nadal, una aposta per un altre model de relació amb la feina en el qual la vida de les persones està per damunt de tot. Treballar per viure i desenvolupar-se com a persones és el que ens ha de moure; i també promoure iniciatives per tal que tothom pugui accedir a una feina digna.

Cartell de Caritat 2013. “VIU AMB SENZILLESA I UN ALTRE MODEL DE CONVIVÈNCIA ENS FARÀ FELIÇOS” és la invitació de Càritas a viure les relacions entre les persones des de la compassió i la comunió. Membres d’una mateixa família humana estem cridats a construir comunitat, a teixir xarxes amb els altres, per tal de ser veritables agents transformadors de la nostra societat.

El díptic de Nadal i Caritat

Fulletons divulgatius pensats per a cada moment de la campanya. Contenen una explicació amb els missatges clau i una invitació a sumar-se al corrent de la senzillesa, la caritat i la justícia.

El guions litúrgics de Nadal i Caritat

Orientació litúrgica amb el tema de fons de cadascun dels temes del moment. Poden utilitzar-se per celebrar una Eucaristia, preparar una litúrgia de la Paraula o una pregària. Es recomana informar de la celebració i presentació de la campanya en les Eucaristies del diumenge anterior.

La carpeta didàctica

Conté material de sensibilització per ser utilitzat en diferents àmbits (escoles, parròquies, grups juvenils, comunitats...) i també uns quaderns amb dinàmiques per al treball en grups dirigits a infants (a partir de Primària), joves i adults. Amb una metodologia participativa, aporten claus per facilitar la comprensió i la reflexió sobre els temes proposats. Vénen acompanyats d'una proposta de gest o invitació a l'acció per visibilitzar d'alguna manera el compromís. Inclou un CD amb una presentació amb el PowerPoint per facilitar la comprensió dels continguts.

Altres materials

CALENDARI PLANNING de paret anual en format cartell de 68 x 98 cm.

CALENDARI DE PARET a mes vista que inclou fotografies de projectes relacionats amb la tasca que fa Càritas aquí i en altres països.

AGENDA anual de mida 16,5 x 23,5 cm, amb espiral a l'esquerra, amb les mateixes fotografies del calendari.

Propostes d'acció

Càritas participa en nombroses accions, i les promou, que afavoreixen aquest nou model social cap al qual volem caminar, un nou model de desenvolupament, economia, treball i convivència que requereix de la participació i de la creativitat de totes les persones que volen un món més just per a tothom.

Estratègia sobre els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni (ODM)

Impulsem aquesta iniciativa amb l'objectiu de sensibilitzar sobre la necessitat urgent d'eradicar la pobresa i la fam del món. Estem fent nombroses accions a través de les Càritas Diocesanes i elaborem materials de sensibilització sobre la qüestió, entre els quals l'exposició interactiva per conèixer més coses sobre aquesta realitat i sobre la importància del fet que moltes persones que viuen en situacions de pobresa extrema poden tenir accés a drets tan bàsics com el de l'alimentació, l'educació, la sanitat, etcètera.

A través d'aquesta estratègia estem convidats a reflexionar sobre com prenem les decisions i si quan les prenem tenim en compte el bé de la nostra comunitat i de la resta de persones d'altres països. Pensar-hi seria un primer pas per transformar el nostre món de relacions.

Per estar informats sobre el tema i participar en les iniciatives que es proposen, podeu visitar el blog antes2015actua.com i la web www.caritas.es.

Campanya Pobresa Zero

En el marc d'aquesta campanya que es desenvolupa de fa alguns anys juntament amb altres organitzacions, es desenvolupa la *Setmana contra la Pobresa*, durant la qual se celebren conferències, s'anuncia el Manifest contra la Pobresa a polítics i mitjans de comunicació, es convida la població a sortir al carrer a manifestar-se o concentrar-se exigint l'eradicació de la pobresa, etcètera. Càritas, i en especial les Càritas Diocesanes, participen cada vegada més activament en els grups de treball i en les accions de la Setmana des de l'inici de la campanya.

Justícia Climàtica

Aquesta campanya es desenvolupa amb la preocupació de fons pel canvi climàtic i com aquest afecta els recursos del planeta, i reclama els béns del món per a totes les persones, car aquests béns són un bé comú que tothom està cridat a fruit.

Dret a l'Alimentació

Càritas participa en la campanya "Dret a l'Alimentació. Urgent", juntament amb altres organitzacions, que pretén sensibilitzar la societat sobre les causes de la fam i la pobresa en el món i sobre la necessitat de defensar aquest dret bàsic per a la supervivència de la humanitat.

r · participar
at · fraternitat
alitat · justícia
esperança

Et proposem

Trencar amb el viure muntat a l'onada de consumisme, de l'afany de tenir i posseir, per fer una opció de viure senzillament, ser activistes de la senzillesa.

Trencar amb el viure individualista tancat en el meu món d'interessos i posar en circulació altres valors més humans, fraterns i solidaris que ens impulsen a teixir xarxes amb altres persones.

Trencar amb el viure acceleradament descurant les coses importants de la vida, i dedicar més temps a la vida per omplir-nos de vida i compartir-la amb els altres.

Manifest

Abans de fer la lectura del manifest, es convidarà els participants a agafar-se de la mà formant una gran cadena humana amb la idea de simbolitzar la unió, la fraternitat universal, més enllà de fronteres, religions, cultures, ideologies, amb el pensament comú de fer entre tots una societat millor.

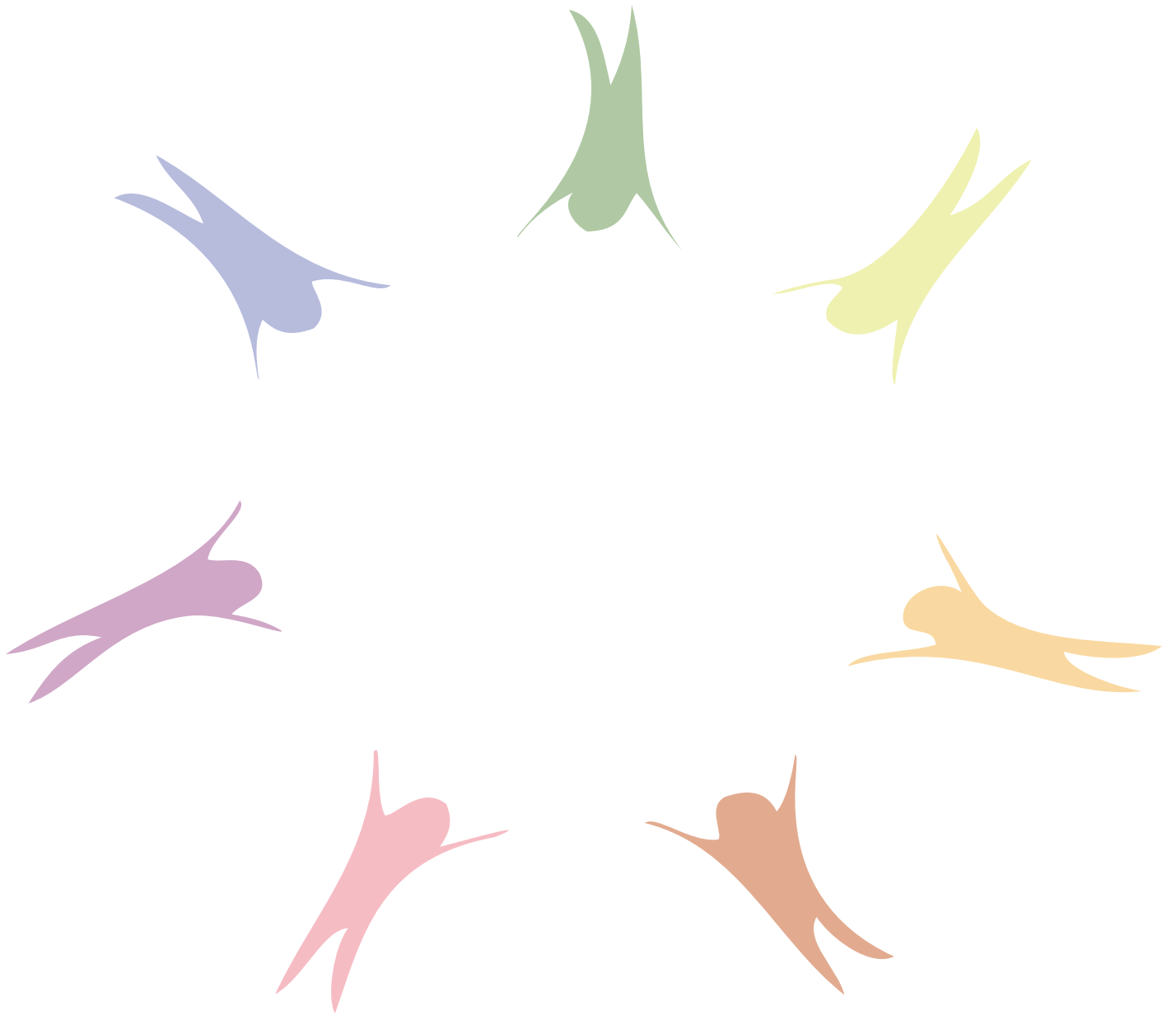
“El Model Econòmic i Social que regeix els destins del nostre món provoca víctimes innocents i es rabeja especialment amb el col·lectiu més vulnerables, fràgils i desprotegits. Milions i milions de pobres, exclosos, d’aturats, retallades en despesa social, vulneració de drets... I els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni, que tenien l’any 2015 com a data en què la pobresa i la fam del món quedarien eradicades, queden ben lluny de complir-se a causa de les retallades en les ajudes al desenvolupament.

Des de Càritas volem reivindicar amb força davant els poders polítics i econòmics que **LES PERSONES SÓN EL MÉS IMPORTANT**. L’Economia ha d’estar al servei del bé de les persones i no al revés. “El primer capital que s’ha de salvaguardar i valorar és l’home, la persona en la seva integritat: perquè l’home és l’autor, el centre i el fi de tota la vida economicosocial” (*Caritas in Veritate*, 25).

I ja que el desig de viure en la riquesa ens ha conduït a una crisi econòmica global per haver viscut, gastat, malbaratat i endeutat per damunt les possibilitats, des de Càritas volem proposar a tothom el VIURE SENZILLAMENT perquè altres, senzillament, puguin viure, tenint un estil de viure a CONTRACORRENT dels valors que promou el Model Econòmic i Social actual:

- Trencant amb el desig de viure muntats a l’onada del consumisme, de l’afany de tenir i posseir.
- Trencant amb el viure individualistament.
- Trencant amb el viure acceleradament descurant les coses importants de la vida.

Si som activistes de la senzillesa de vida, si vivim més units els uns als altres i preocupats pel bé comú, podrem fer possible un món millor, un “*cel nou i una terra nova on regnarà la justícia*” (2Pe 3, 13).

Segueix-nos al **facebook** [facebook.com/caritas.espanol](https://www.facebook.com/caritas.espanol) i al **twitter** **@_CARITAS**

www.caritas.es